

ROMAAN

Blackmoore

JULIANNE DONALDSON

Originaali tiitel:
Julianne Donaldson
Blackmoore
2013

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

Kõik selle raamatu tegelased on väljamõeldud ja igasugune sarnasus tegelike elus või juba lahkunud inimestega on juhuslik.

Tõlkinud Ülle Jälle
Tõimetanud Kaie Nõlvak
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © 2013 Julianne Clawson Donaldson
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2021.
Illustratsioon © Christine Walter. Kasutamiseks luba olemas.
Published by license with Shadow Mountain.
ALL RIGHTS RESERVED. No part of this work may be reproduced in any form or by any means without permission in writing from the publisher.

B08400921
ISBN 978-9949-82-797-8

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

UNISTAJAILE KÕIKJAL

Kate Worthington

1. PEATÜKK

LANCASHIRE, INGLISMAA, JUULI 1829

NÖMMELÕOKE laulab südamevalust. Pääsuke hõiskab läbi õhu tuhisedes kahenoodilist rütmi. Ja muusträsta laul on kojutuleku vile.

Täna meelitas nõmmelõoke mu akna alla. Lõpetasin edasitagasi tammumise ja toetasin käed aknalauale, küünitades tema kuulmiseks välja. Korraks andis rahutus järele, kui kuulsin nõmmelõokese lugu südamevalust ja kurbusest ning tema lood ei lõppenud kunagi rõõmsalt, ükskõik kui tihti ma teda laulmas kuulsin.

Tavaliselt meeldis mulle nõmmelõokese laul teistest rohkem, aga täna muutis tema kurbus mu närviliseks. Taganesin akna juurest ja pöördusin taas kompulsiiivselt kaminasimsil olevat kella vaatama. Alles kolm. Kirusin aja venimist sel päeval, kui teha polnud muud kui oodata. Õhtuni oli mitu tundi aega. Alles siis saan magama minna, et hommikul ärgata ja Blackmoore'i sõita. Ootamine pidanuks olema meeldiv – olin ju terve elu oodanud sõitu Blackmoore'i, aga sel viimasel päeval tundus ootamine talumatu.

Avasin oma reisikohvri ja võtsin sealt Mozarti noodid, mille olin hommikul ära pakkinud, ja lahkusin magamistoast. Kuulsin nutmist kohe, kui ukse avasin. Kiirustasin mööda koridori ja

kaks astet korraga võttes trepist alla, peatudes enne seda astet, millel Maria lamas.

„Mis on? Mis viga?“ Kummardusin tema kõssitava kogu kohale, kujutledes kõikvõimalikke õnnetusi, mis mu noorema õega juhtuda võisid, kuni ma oma toas tammusin.

Ta pöördus, nägu lae poole suunatud, tumedad lokkis juuksed põskedele kleepunud. Rind kerkis raskelt nuuksudes. Haarasin tal käest kinni, raputasin kergelt ja ütlesin: „Räägi, Maria! Mis juhtus?“

„H-härra Wilkes läks minema ega pr-pruugi k-kunagi tagasi tulla!“

Ajasin end sirgu ja vaatasin teda skeptiliselt. „Tõesti? Sa nutad härra Wilkesi pärast?“

Ta vastas nuuksega.

Võtsin taskust taskurätiku ja ulatasin selle talle.

„Jäta, Maria. Ükski mees ei ole kurvastamist väärt.“

„Härra W-Wilkes on!“

Kahtlesin selles tõsiselt. Püüdsin tema nägu taskurätikuga kuivatada, aga ta lükkas mu käe eemale. Ohkasin. „Tead, nutmiseks on palju mugavamaid kohti kui trepp.“

Ta pigistas käed rusikaisse ja karjus: „Ema! Kitty on jälle õel!“

„Kate,“ tuletasin ma talle meelde. „Ja ma pole õel. Ainult praktiline. Praktilisest rääkides...“ Sirutasin taas taskurätiku tema poole. „Kuidas sa hingata saad, kui su nägu nii märg on?“

Ta tõrjus nuuksudes taskurätikut. „Vii oma praktilisus mujale. Mina seda ei taha.“

„Muidugi mitte,“ vastasin ma kannatamatult. „Sa tahad nutta trepil mehe pärast, keda oled näinud ainult viis korda.“

Ta põrnitses mind ja karjus: „Ema! Kitty on jälle talumatu!“

„Kate,“ kordasin ma vihastudes. „Mu nimi on Kate. Ja ema pole kodus. Ta läks külla. Kui sa keeldud mõistuse häält kuula-

mast, siis keeldun mina sind lohutamast. Vabanda mind nüüd. Pean Mozarti kontserti harjutama.“

Maria vaatas mulle otsa ja keeldus sentimeetritki liigutamast, nii et ma pidin käsipuust kinni haarama ja üle tema hüppama, et alumisele korrusele pääseda. Põlglilikult pead vangutades astusin elutuppa ja sulgesin enda järel kindlalt ukse. Hetk hiljem kostis Maria kime ja vali hala ning mu kass, kes istus klaveri peal, tõmbas selja kumeraks ja kräunus kaasa. Heitsin talle pahase pilgu. „Mitte sina ka.“

Mozartit on võimalik mitmel moel valesti ja vaid ühel moel õigesti mängida. Mozart oli mõeldud mängimiseks sama täpselt, nagu lahendataks matemaatilist võrrandit. Muusika oli mõeldud ettekandmiseks regulaarses rütmis, iga noot nagu kuulekas soldat, mis hõivab vaid kindlaksmääratud aja. Mozarti loomingus polnud ruumi kire häirivaks mõjuks. Mozarti loomingus polnud ruumi kassile nimega Cora, kes küünistas mu õlga, üritades ronides lärmi eest pääseda. Ja kindlasti polnud Mozarti loomingus ruumi õdedele, kes halavad elutoa ukse taga just siis, kui mina üritan harjutada.

Olles mitu minutit üritanud mängida üle Maria hala, mängisin ma Mozartit kahtlemata valesti, tagudes klahve sellise hooga, et murdsin sõrmeküüne. „Kuramus!“ pomisesin ma, ja koridorist kostis järjekordne nuuksuv hala. Ajasin pea kuklasse ja karjusin üle lärmi: „Mozartit ei peaks nii mängima! See on solvang tema muusikalisele geeniusele!“

Kuulsin ukse taga kiireid samme ja Maria nuuksumine läks üle peaaegu arusaamatuks kõneks. „Kitty oli nii talumatu, ema, ta ei tunne mu südamevalule üldse kaasa ja käskis mujal nutta, kuigi kõik näevad, et ma ei valinud nutmiseks seda kohta. Ma lihtsalt *pidin* nutma ja juhtusin olema trepi juures, kui see tung tekkis...“

„Oh, mitte praegu, Maria!“

Ema häält kuuldes hüppas Cora mu õlgadelt põrandale. Ta kihutas halli karvapallina läbi toa ja peitis end tooli alla.

Järgmisel hetkel lendas uks lahti ja ema marssis tuppa. Ta polnud isegi kübarat peast võtnud ja tema rind kerkis hingeldades peaaegu jõuliselt.

„On see tõsi?“ Ta pani käe kerkivale-langevale rinnale. „Kas see võib tõsi olla, Kitty?“

„Kate,“ tuletasin talle meelde ja jätkasin mängimist. Mozart nõudis keskendumist ja nüüd, kui Maria hala oli niuksumiseks vaibunud, kavatsesin suhtelist vaikust ära kasutada.

Ema tuli klaveri juurde, kontsad parketil klõbisemas, ja napsas noolid enda kätte.

„Ema!“ Ma tõusin, sirutasin käe nootide poole, aga ta taganes ja tõstis need pea kohale. Alles siis sain heita põhjalikuma pilgu tema näole ja mu süda hakkas hirmust kiiremini põksuma.

„On see tõsi?“ küsis ta taas, hääl vaikne ja värisev. „Kas sa said härra Cooperilt abieluettepaneku ja lükkasid selle tagasi? Minuga nõu pidamata?“

Neelasin närvilisuse alla ja kergitasin nagu muuseas õlga. „Mis nõu? Olen sulle öelnud, mida ma sellest asjast arvan.“ Sirutasin käe nootide poole, aga ta tõstis need kõrgemale, olles minust viis sentimeetrit pikem. „Pealegi oli see härra Cooper! Ta on ühe jalaga hauas! Arvatavasti ei ela aastat, kui sedagi.“

„Ongi parem! Kui kõigil mu tütardel veaks niimoodi! Kuidas sa võisid selle võimaluse kasutamata jätta, Kitty?“

Mu ülahuul kõverdus põlglikult. „Olen sulle korrutanud, ema, et ei kavatse kellegagi abielluda. Palun anna nüüd mu noolid tagasi. Sa ju tahad, et ma Blackmoore’is hästi esineksin.“

Huuled kokku surutud, nägu punane, viskas ema noolid põrandale. Need lendasid laiali, murtult nagu haavatud linnu

tiivad. „Ema! Mozart!“ Ma kükitasin, korjates lehti kiiruga kokku.

„Oh, ema!“ Tema hääl oli kime ja pilkav. „Mozart!“ Ta lehvitas kätega endale tuult. „Ema, ma ei taha teha midagi mõistlikku, näiteks sobiva mehega abielluda. Ema, ma tahan minna Blackmoore'i, mängida Mozartit ja raisata ära kõik vaevaga teenitud võimalused.“

Seisin, noodid rinnale surutud, nagu õhetav. „Ma ei pea oma eesmärke, mis on sinu omadest küll erinevad, raiskamiseks...“

„Sinu eesmärgid! Milline nali.“ Ema tammus minu ees edasi-tagasi, kotsad klõbisesid iga sammuga valjusti, nagu üritaks mu hääle ja tahte maha trampida, kui saaks. „Mis su eesmärgid on?“

„Sa tead mu eesmärke,“ pomisesin ma.

Ta astus minu ette, käed puusas. „Mis eesmärke? Pettumust valmistada? Raisata hinnalisi ressursse? Jääda vanatüdrukukuks nagu su tädi Charlotte?“ Tema tumedad kulmud silenesid silmade kohal. „Kas ma sellepärast sinusse investeerisingi? Et saada vastu mitte midagi muud kui rumala tüdruku, kes hoolib vaid Blackmoore'ist ja Mozartist?“

Ajasin lõua ette, püüdes teha nii, et see ei väriseks. „See pole tõsi. Ma hoolin muust ka. Hoolin Indiast, Oliverist ja ma...“

„Oh, ära räägi mulle Indiast, tüdruk. Enam mitte!“ Ema heitis käed taeva poole. Ma võpatasin tahtmatult. „Ma ei suuda uskuda, et Charlotte julges sind minu tahte vastaselt kaasa kutsuda. India! Nagu sa poleks mulle niigi koormaks oma kangekaelsuse ja...“ Ta pöördus ja tuli tagasi minu poole. Ma ei lubanud endal kõssi tõmbuda. Surusin noodid rinnale ja käskisin endal pea püsti hoida. Vaatasin emale silma.

„See on lõpp, Kitty,“ ütles ta, tõstis näpu ja vehkis sellega mu nina all. „Mul on sinu põikpäisusest kõrini. Näitan sulle, et tean,

mis on sulle parim, ja ma hakkam sellega kohe pihta. Sa ei lähe Indiasse. Kirjutan ise su tädi Charlotte'ile ja ütlen, et olen viimaks otsuse teinud. Ja...“ Ema haaras mu lõuast kinni, surudes mu suu, mis oli vastuväideteks avanenud, kinni. Tä kummardus nii lähedale, et ma tundsin tema hingeõhus läppunud tee lõhna, ja sosistas: „... ja sa ei lähe Blackmoore'i. Sa jääd siia ja õpid oma kohta tundma. Ja ära mõtlegi sellest oma isaga rääkida, või sul tuleb veel rohkem pahandusi kui praegu.“

Tä lasi mu lõua lahti, võidukas sära tumedates silmades.

Raputasin pead, süda peksles. „Ei, ema. Palun. Ära võta minult Blackmoore'i. Palun ära võta minult Blackmoore'i...“

„Ei? Ei?“ Tä tõstis sõrme, vaigistades mind karmi pilguga, ja sõnas vaikselt: „Mine oma tuppa ja paki asjad lahti, Kitty.“

Vaatasin talle silma. Need oli sama värvi kui vanad roostes püünisraud, mille ma seitsmeaastasena metsast leidsin. Jänes oli selle raudsete hammaste vahele jäänud. Kui ma ta leidsin, ei rabelenud vaene väikseke enam, aga hingas veel ja nägi mind. Tema silmad liikusid, kui ma tema kohale kummardusin. Üritasin kogu hingest loomakest vabastada, aga roostes vana metall ei andnud mu sõrmede all järele.

Olin meeleheites viimaks jooksnud Delafield Manorisse ja tirinud Henry metsa kaasa. Tä vaatas jänest. Raputas pead. Siis võttis ta suure kivi, käskis mul selja keerata ja kõrvad kinni katta. Ma nutsin, aga kuuletusin.

Mõni hetk hiljem oli tema käsi mu õlal, ma avasin silmad ja lasin käed alla. Tä ütles, et jänes ei piinle enam. Tä ütles, et see oli parim, mida me vaesekese heaks teha saime. Ilmselt viis Henry püünisraud hiljem minema. Mina neid enam ei näinud, ehkki käisin metsas peaaegu iga päev, aga ma ei suutnud neid unustada. Ma ei suutnud unustada suuri hambaid, roostest värvi ega raudade visa haaret.